

КРІСТОФЕР МАКДУґАЛ

НАРОДЖЕНІ БІГАТИ

РУХ ДО БЕЗМЕЖНИХ МОЖЛИВОСТЕЙ

*Переклала з англійської
Оксана Кацанівська*

«НАШ ФОРМАТ» • КИЇВ • 2018

купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>

Розділ 1

Життя з привидами вимагає усамітнення.

Анна Майклз, «Шляхи пам'яті»

Уже кілька днів я блукав мексиканськими горами Сьєрра-Мадре, намагаючись знайти Білого Коня — чи то привида, чи то людину. Зрештою сліди привели мене сюди, в останнє місце, де я сподівався його побачити, — не в лісові хащі, де він, якщо вірити чуткам, мав би полювати, а у напівтемний вестибюль старого готелю на околиці запилюженого пустельного містечка.

— Так, Білий Кінь тут, — кивнула мені жінка за стійкою реєстрації.

— Справді? — побувавши у безлічі дивних місць і всюди чуючи одне і те ж, що Білий Кінь *щойно* пішов геть, я вже почав підозрювати, що він — усього лише місцеве лохнєське чудовисько, казочка, якою лякають дітей і дурять наївних грінго.

— Він завжди приходить о п'ятій, — додала вона. — Це вже традиція.

Я не знав, що робити: полегшено зітхнути і обійняти жіночку чи тріумфально дати їй «п'ять». Я поглянув на годинник. То я й справді побачу привида через якихось... Чекай-но:

— Але вже по шостій.

— Може, він уже пішов, — знизала плечима реєстраторка.

Гоłodний, брудний і розчарований, я впав на старезний диван. Я був виснажений, а вся здобута інформація — нічого не варта.

Хтось казав, що Білий Кінь — в'язень-утікач, інші — що він колишній боксер, який втік від цивілізації, щоб покарати себе за

випити книгу на сайті kniga.biz.ua >>

вбивство противника на рингу. Ніхто не знав, ні як його насправді звати, ні скільки йому років, ні звідки він. Білий Кінь чимось нагадував невловимого бандита з Дикого Заходу, який не залишає жодних слідів — хіба лишень байки і цівки диму сигарил. Селяни з протилежних куточків Сьєрра-Мадре клялися, що мало не одночасно бачили його біля своїх подвір'їв. Одні називали його «смішним і приязним», інші — «дивакуватим і височезним».

Але кілька основних деталей залишалися незмінними в усіх версіях легенди: Білий Кінь приїхав у Мексику багато років тому і подався в саме серце дикого, непрохідного Мідного каньйону, щоб жити серед тараумара — напівміфічного племені суператлетів, яке існує ще з кам'яної доби. Тараумара (вимовляється на іспанський манер: тара-у-у-мара), мабуть, найздоровіші і найспокійніші люди у світі, а також найкращі бігуни всіх часів і народів.

На наддовгих дистанціях ніхто не може перемогти тараумара — ні скаковий кінь, ні гепард, ні олімпійський марафонець. Небагатьом чужинцям поталанило побачити тараумара в дії, але приголомшливі легенди про їхню надлюдську витривалість і врівноваженість віками долинали з каньйонів. Один дослідник божився, що бачив, як тараумара голими руками впіймав оленя — мисливець переслідував звіра, аж доки той не впав замертво, «відкинувши копита». Інший шукач пригод витратив десять годин, щоб верхи на мулі перебратися через гору в Мідному каньйоні, а тараумара пробіг цей шлях за якихось півтори години.

«Попий», — сказала одного разу жінка з племені тараумара змороженому мандрівникові, який лежав біля підніжжя гори, не маючи сил поворухнутися, і подала йому вирізану з гарбуза сулію з якоюсь густою рідиною. Він зробив кілька ковтків і неабияк здивувався, відчувши, як у жилах запульсувала енергія. Він звівся на ноги і видерся на вершину швидко, немов той шерпа*, що обпився кави. Як згодом розповів дослідник, тараумара зміють

* Шерпи — народ, що мешкає у Східному Непалі, поблизу гори Джомолунгма, а також в Індії та Тибеті. Їх вважають чудовими альпіністами, тому вони часто беруть участь у сходженнях на гірські вершини як носильники і провідники. — *Прим. пер.*

готувати спеціальну енергетичну їжу, що робить їх підтягнутими, сильними і витривалими, — з'ївши кілька шматочків, вони отримують достатній заряд поживних речовин, щоб бігти увесь день, не зупиняючись ні на мить.

Та які б секрети не охороняли тараумара, роблять вони це добре. Навіть зараз тараумара живуть на стрімких скелях, вище гнізд яструбів, там, куди рідко ступала нога чужинця. Мідний каньйон — це загублений світ у найвіддаленішому первозданному куточку Північної Америки; такий собі Бермудський трикутник на суші, де безслідно зникають всі вигнанці й відчайдухи, які наважилися шукати тут притулку. На кожному кроці на них можуть чатувати — і таки чатують — небезпеки. Навіть якщо вас не зжеруть ягуари, не покусаять отруйні змії і не доконає нестерпна спека, вам доведеться давати раду «каньйонній лихоманці» — потенційно фатальному нападу божевілля, спричиненому страхітливою безлюдністю Мідного каньйону. Що далі ви йтимете, то більше каньйон нагадуватиме склеп — проходи звукуватимуться, сутінки згущатимуться, раз по раз вчуватимуться примарні відлуння; здаватиметься, що всі стежки впираються у скелі. У заблукалих мандрівників там тьмариться розум, їх охоплює такий відчай, що вони самі собі перерізають горлянку чи кидаються вниз зі скель. Воно й не дивно, що мало кому поталанило побачити рідні землі тараумара і їх самих.

Та Білому Коневі якось вдалося пробратися в саме серце Мідного каньйону. Подейкують, що тараумара прийняли Коня, бо побачили в ньому друга і споріднену душу — він став приви́дом серед привидів. Два легендарні уміння тараумара він точно зумів опанувати — став невидимим і надзвичайно витривалим. Хоча Білого Коня й бачили у різних куточках каньйонів, ніхто не знав, ні де він живе, ні коли з'явиться знову. Подейкували, що якщо хтось і міг розглумачити прадавні таємниці тараумара, то лише він — самотній мандрівник із Високих Сьєр.

Я так заціквився на пошуках Білого Коня, що, дрімаючи на дивані у готелі, навіть зміг уявити його голос. *«Він, мабуть, говорить як ведмедик Йогі, який замовляє буріто в "Тако белі"»,* — подумав я. Такий, як він, — мандрівник, що блукає по всіх усюдах, але ніде

купить книгу на сайті kniga.biz.ua >>